

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **F.K.**, zastoupeného JUDr. Vlastimilem Vezdenkem, advokátem se sídlem v Opavě-Předměstí, Hauerova 725/3, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem v Ostravě, Na Jízdárně 3162/3, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se nejasným podáním ze dne 12.1.2015 domáhal soudní ochrany ve věci postupu orgánu finanční správy. Své podání doplnil na výzvu soudu dne 27.1.2015, ovšem způsobem, který nedostatky původního návrhu neodstranil. Následně na základě žádosti žalobce soudem ustanovený právní zástupce odstranil vady podání žalobou na ochranu před nezákonným zásahem ze dne 29.6.2015.

Žalobou se žalobce domáhal vydání rozsudku, že zásah žalovaného do práv žalobce spočívající v nesprávném vyčíslení nedoplatků žalobce na dani z přidané hodnoty (dále jen DPH) a dani z příjmu fyzických osob (dále jen DPFO) je nezákonný a že žalovanému se zakazuje, aby v tomto porušování žalobcova práva pokračoval.

V odůvodnění žaloby žalobce upřesnil, že žalovaný nezákonným způsobem zasáhl do jeho práv v souvislosti s vyčíslením nedoplatků u obou shora uvedených daní tím, že při výpočtu daní odmítl a i nadále odmítá zohlednit (započítat) žalobcem zaplacenou DPH a DPFO za zboží, které žalobce prodal, ale kupujícími subjekty mu nebyla kupní cena zaplacená. Žalobce státu zaplatit téměř 6,5 milionů Kč na uvedených daních, aniž by měl z uskutečněných obchodů jakýkoliv příjem. Podle názoru žalobce tak vznikl na jeho straně přeplatek na daních. Potvrzení žalovaného ze dne 10.2.2014 však vykazuje nedoplatek žalobce na DPH 1.877 289,76 Kč a na DPFO 523 688,- Kč. Podle žalobce by měla být na tento dluh započtena odpovídající část jeho tvrzeného přeplatku. Pokud žalovaný takto nepostupoval, porušil ústavní princip spravedlnosti, kterým se má ve své činnosti řídit. Uvedený nezákonný zásah žalovaného je soustavný a pokračující a nebyl dosud ukončen. O možnosti posuzovat tento postup žalovaného jako nezákonný zásah do práv žalobce se žalobce dozvěděl od svého právního zástupce při poradě dne 26.5.2015.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobce zahájil svou podnikatelskou činnost v roce 2007 na základě dvou živnostenských oprávnění, přičemž v téže roce se registroval k DPFO a sám se také registroval jako plátce DPH. Do konce roku 2009 podával žalobce daňová přiznání k oběma daním a své daňové povinnosti až na malé výjimky řádně plnil. V únoru 2010 zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu ve vztahu k oběma daním a výsledek kontrolního zjištění byl zanedbatelný, když byla žalobci doměřena DPFO ve výši 10.252,- Kč a DPH ve výši 14.717,- Kč. Daně byly uhrazeny ještě před uplynutím lhůty náhradní lhůty splatnosti. Dne 21.6.2010 podal žalobce žádost o ukončení podnikatelské činnosti přes centrální registrační místo. K zániku posledního živnostenského oprávnění došlo ke dni 28.6.2010. Dne 13.7.2010 bylo vydáno rozhodnutí o zrušení registrace plátce DPH ke dni 31.8.2010. Od roku 2010 žalobce nepodával daňová přiznání k DPFO a podával nulová daňová přiznání k DPH za období leden až srpen 2010, tj. ke dni zrušení registrace k DPH. V rámci daňové kontroly u jiného daňového subjektu však žalovaný zjistil, že žalobce v průběhu roku 2012 vystavoval faktury jako dodavatel dřeva. Žalovaný proto přistoupil k vyhledávací činnosti o pokračující podnikatelské činnosti žalobce a získal tak informace o tom, že žalobce vystavoval daňové doklady za prodej dřevní hmoty také v období od září 2010 do prosince 2011, kdy již nebyl plátcem DPH. Na základě uvedeného proto zahájil u žalobce kontrolu na DPFO za zdaňovací období roku 2009 a DPH za období červen až prosinec 2009. Na zbývajících zdaňovacích obdobích byly žalobci zaslány výzvy k podání řádných, příp. dodatečných daňových přiznání. V rámci kontroly byly zjištěny příjmy, které žalobce evidoval v nezdanitelných příjmech ve výši 1.913 514,- Kč a příjmy z provedené fakturace za prodej dřeva, které byly žalobci zasílány na soukromý účet ve výši 650 900,- Kč. Žalobci byly vydány platební výměry doměřující obě daně za příslušná období. Ohledně pozdějších zdaňovacích období žalobce podal dodatečná daňová přiznání k oběma daním. Daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2010 vyčíslovalo daňovou povinnost ve výši 511 905,- Kč, přičemž ve stejné výši byl také správcem daně vydán platební výměr za toto období. Dále žalobce podal dodatečná daňová přiznání k DPH

za zdaňovací období leden až srpen 2010, z nichž vyplynula celková daňová povinnost ve výši 58.086,- Kč a řádná přiznání k DPH za zdaňovací období září 2010 až prosinec 2011, která žalobce podával již jako neplátce DPH s celkovou daňovou povinností ve výši 1.353 871,- Kč. Tyto daňové povinnosti, které nebyly žalobcem řádně a včas zaplacený, byly hlavním důvodem zahájení daňové exekuce vůči žalobci. Na základě té pak začal žalobce podávat různá písemná podání se zdůvodněním svých přeplatek vůči státu, v nichž však nejsou žádné racionální argumenty, které by bylo možno akceptovat. V souvislosti s jednotlivými podáními žalobce s ním byly sepsány protokoly o ústním jednání, v jejichž rámci byly žalobci podány podrobné informace o stanovisku správce daně (např. protokol ze dne 17.6.2013 č.j. 1961620/13/3216-25200-86918, protokol ze dne 12.7.2013 č.j. 2090063/13/3216-20300-807628). Ve svých podáních žalobce opakovaně namítal nezapočtení přeplatku na daňové nedoplatky. Argumentace je většinou téměř totožná, jelikož žalobce napadá samotnou existenci daňových nedoplatek a zpochybňuje zákonem stanovená pravidla pro stanovení placení a vymáhání daňových povinností.

Na základě uvedeného má žalovaný za to, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je za daného skutkového stavu nepřipustná. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 17.3.2005 č.j. 2Aps 1/2005-65 publikovaný ve Sb. NSS pod č. 603/2005. Dle žalobního tvrzení nezákonný zásah měl spočívat v nesprávném vyčíslení nedoplatek žalobce na obou daních za dobu jeho podnikání a nezohlednění žalobcem zaplacených přeplatek. Žalobce tedy touto žalobou de facto napadá nesprávné stanovení daně, která se podle ust. § 147 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu v platném znění (dále jen daňový řád) stanoví v nalézacím řízení rozhodnutím. Jak již bylo uvedeno, žalobcovy daňové povinnosti byly stanoveny dodatečnými platebními výměry a žalobce se mohl nápravy domáhat v průběhu probíhajícího daňového řízení, např. podáním dodatečných daňových přiznání nebo následně využitím opravných prostředků dle daňového řádu příp. správními žalobami. Podal-li však žalobce na základě popsání skutkového stavu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, má žalovaný za to, že se jedná o nepřipustnou žalobu ve smyslu ust. § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.), neboť ochrany nebo nápravy se lze domáhat jinými právními prostředky. Podle žalovaného jsou tedy splněny podmínky pro odmítnutí žalobního návrhu ve smyslu ust. § 46 odst. 1, písm. d) s.ř.s. pro nepřipustnost žaloby. Dospěje-li soud k závěru o projednatelnosti žaloby, navrhl žalovaný její zamítnutí.

Podle ust. § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah nebyl zákonný.

Podle ust. § 85 s.ř.s. žaloba je nepřipustná, nelze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Krajský soud se prvořadě zabýval námitkou žalovaného o nepřipustnosti žaloby a neshledal ji důvodnou. Žalobce sice obsahem žalobního tvrzení směřuje

proti výši vyměřených daní stanovených dodatečnými platebními výměry, nezákonný zásah však spatřuje ve vydání potvrzení o stavu svého osobního daňového účtu ve smyslu ust. § 151 odst. 1, věty první zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád). Potvrzení o stavu osobního daňového účtu zcela jistě není správním rozhodnutím, takže žalovaným namítané nesplnění zákonné podmínky dle § 85 s.ř.s., podle níž žaloba může směřovat pouze proti úkonu správního orgánu, který není rozhodnutím, je nesprávné. Na základě uvedeného nelze bez dalšího žalobu odmítnout jako nepřipustnou, ale je zapotřebí se zabývat jejím věcným obsahem.

Ve smyslu ust. § 151 odst. 1, věty první daňového řádu správce daně na základě žádosti daňového subjektu z údajů evidence daní vystaví potvrzení o stavu jeho osobního daňového účtu. Podle ust. § 149 odst. 1 daňového řádu je předmětem evidence daní, kterou vede správce daně, zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popř. jiného zániku daňových povinností, a z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a příp. převodů; tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech. Citovanými ustanoveními je tedy obecně vymezeno, co je předmětem evidence daní. Evidence daní zachycuje informace související s jednotlivými daňovými povinnostmi, jak v rovině nalézací, tak v rovině platební. Nelze však evidovat daňové povinnosti, které existují pouze v latentní podobě a nebyly správcem daně určeny. Evidenci daní je ve smyslu uvedeného nutno chápat jako postup správce daně, jehož účelem je evidování daňových povinností na jednotlivých osobních daňových účtech, nebo též výstup, který tímto postupem vzniká, tj. soubor evidovaných informací, který má zákonem vymezenou formu osobních daňových účtů. Záznamy na osobních daňových účtech poskytují přehled o stavu splatných daňových pohledávek, z něhož je patrné, zda daňový dlužník má evidovány nedoplatky nebo přeplatky. Možným výstupem z evidence daní významný pro vymáhání daní je tzv. výkaz nedoplatků, který je exekucním titulem. Důležitý význam evidence daní je také z hlediska přesného zaznamenávání lhůt pro placení daně.

Z nastíněného účelu daňové evidence je seznatelný její zcela výhradní evidenční charakter. Samotný faktický stav osobního daňového účtu daňového poplatníka je výsledkem nalézací a rozhodovací činnosti správce daně. Daňová evidence sama o sobě nemůže určovat výši daňových povinností poplatníka, může ji pouze evidovat. Podstatou výše daňových povinností jsou povětšinou daňová přiznání akceptovaná správcem daně a dodatečné platební výměry vydané správcem daně.

Z podstaty právního institutu daňové evidence tudíž vyplývá, že nezákonným zásahem v jejím obsahu by teoreticky mohly být např. chyby v evidenci, numerické chyby apod. Zásahem do právní sféry daňového poplatníka v oblasti evidence daní však nemůže být stanovená výše daně. Jak správně uvedl žalovaný, výše daně je otázkou spadající výlučně do nalézací nebo rozhodovací roviny činnosti správce daně. Pokud žalobce nebrojil proti dodatečným platebním výměrům opravnými prostředky, event. žalobami na přezkum správních rozhodnutí, nelze se nápravy domáhat v rámci evidence daní prostřednictvím žaloby na nezákonný zásah spatřovaný ve vydání potvrzení o stavu osobního daňového účtu. Žaloba na nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 a násl. s.ř.s. nemůže být právním nástrojem, jímž by se mohl dodatečně „otevřít“ přezkum pravomocně uložené daňové povinnosti.

Jednalo by se totiž o nepřípustný přesah zásahové žaloby do přezkumu správních rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 a násl. s.ř.s.

Na základě uvedeného krajský soud uzavírá, že potvrzení o stavu osobního daňového účtu by v obecné rovině mohlo představovat nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. v širším smyslu. Je také nepochybné, že v takovém případě by byl takový zásah zaměřen přímo proti daňovému subjektu, přičemž se nejedná o rozhodnutí. V posuzované věci se však nejedná o nezákonný zásah, neboť potvrzení o stavu osobního daňového účtu žalobce odpovídá faktickému obsahu jeho daňové evidence a žalobce ani netvrdí, že by tomu tak nebylo. Nezákonnost zásahu žalobce spatřuje v nesprávném stanovení výše zdanění, což však samo o sobě z důvodů výše uvedených nemůže představovat nezákonnost vydaného potvrzení o stavu osobního daňového účtu, které toliko odráží faktický stav daňové evidence.

Na základě shora uvedené argumentace krajský soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 8. října 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu